

ότι αμφιβάλλεις είτε για την εξουσία σου είτε για τα αξιώματά σου. Αλλά όταν οι άνθρωποι αντιληφθούν ότι ο χρόνος έχει ανατρέψει πολλές διχαστικές πεποιθήσεις, μπορεί να καταλήξουν να πιστεύουν, περισσότερο και απ' όσο πιστεύουν στα ίδια τα θεμέλια της δικής τους συμπεριφοράς, ότι το έσχατο αγαθό που επιθυμούν κατακτάται καλύτερα με το ελεύθερο εμπόριο των ιδεών, ότι η καλύτερη δοκιμασία της αλήθειας είναι να γίνει αποδεκτή η δύναμη της σκέψης στον ανταγωνισμό της αγοράς, και αυτή η αλήθεια είναι η μόνη βάση πάνω στην οποία οι επιθυμίες τους μπορούν με ασφάλεια να εκπληρωθούν. Αυτή σε κάθε περίπτωση είναι η θεωρία του Συντάγματός μας. Είναι ένα πείραμα, όπως ένα πείραμα είναι όλη η ζωή. Κάθε χρόνο, αν όχι κάθε μέρα, είμαστε υποχρεωμένοι να στοιχηματίζουμε τη σωτηρία μας πάνω σε προφητείες που βασίζονται σε ατελή γνώση. Εφόσον αυτό το πείραμα αποτελεί μέρος του συστήματός μας, θεωρώ ότι πρέπει να είμαστε αιώνιοι φρουροί ενάντια σε κάθε απόπειρα ελέγχου της έκφρασης απόψεων που απεχθανόμαστε και που πιστεύουμε ότι απειλούν με θάνατο, εκτός και αν αυτές οι απόψεις απειλούν τόσο άμεσα με επικείμενη παρεμβολή τις νόμιμες και επιτακτικές επιδιώξεις του νόμου που μια άμεση παρέμβαση απαιτείται για να σωθεί η χώρα. Διαφωνώ τελείως με τον ισχυρισμό της κυβέρνησης ότι η Πρώτη Τροποποίηση άφησε τον κοινό νόμο της ανατρεπτικής δυσφήμισης σε ισχύ. Η ιστορία μου φαίνεται αντίθετη με τούτη την άποψη. Αυτό που κατάλαβα είναι ότι οι Ηνωμένες Πολιτείες με το πέρασμα του χρόνου έδειξαν τη μετάνοιά τους για τον «Ανατρεπτικό Νόμο» του 1798 με το να επιστρέψουν τα πρόστιμα που επιβλήθηκαν. Μόνο μια κατάσταση ανάγκης που καθιστά άμεσο τον κίνδυνο να αφήσεις τη διόρθωση των κακών συμβουλών στον χρόνο δικαιολογεί να κάνεις κάποια εξαίρεση από την καθαρή επιταγή «το Κογκρέσο δεν θα θεσπίσει κανένα νόμο που να περιορίζει την ελευθερία του λόγου». [...] λυπάμαι που αδυνατώ να διατυπώσω με εντονότερα λόγια την πεποίθησή μου ότι, με τις καταδίκες τους γι' αυτά τα αδικήματα, οι κατηγορούμενοι αποστερήθηκαν τα δικαιώματά τους, σύμφωνα με το Σύνταγμα των Ηνωμένων Πολιτειών.⁷⁶

Ο Δολφίνας, στην ουσία, και παρόντος κινδύνου και προσταθεί να αποδείξει ότι το μανιφέστο αποτελεί λόγο που εμπνέει στην κατηγορία της άμεσης υποκίνησης σε παράνομες πράξεις:

Λέχθηκε ότι αυτό το μανιφέστο ήταν κάτι περισσότερο από μια θεωρία, ότι ήταν μια υποκίνηση. Κάθε ιδέα είναι μια υποκίνηση. Προσφέρεται προς πίστη και, αν γίνει πιστευτή, αποτελεί βάση δράσης, εκτός και αν κάποια άλλη πίστη την υπερακοντίσει ή κάποια αδυναμία ενέργειας πνίξει την κίνηση εν τη γενέσει της. Η μόνη διαφορά ανάμεσα στην έκφραση γνώμης και στην υποκίνηση, με τη στενή έννοια, είναι ο ενθουσιασμός του ομιλητή για το αποτέλεσμα. Η ευφράδεια μπορεί να βάλει φωτιά στη λογική μας.

Αλλά ό,τι κι αν σκεφθεί κανείς για τον άχρηστο λόγο που εξετάζουμε εδώ, αυτός δεν είχε καμία δυνατότητα να προκαλέσει ανάφλεξη. Αν μακροπρόθεσμα η πίστη στη δικτατορία του προλαταριάτου είναι προσορισμένη να γίνει αποδεκτή από τις κυρίαρχες δυνάμεις της κοινότητας, το μόνο νόημα της ελευθερίας του λόγου είναι ότι πρέπει να της δώσει την ευκαιρία για να της ανοίξει τον δρόμο.⁸⁸

Κάθε ιδέα είναι μια υποκίνηση

κρημένο παράνομο σχέδιο ύπαιθρου. "Είναι σαφές ότι εξουσίας γίνεται αφηρημένα και προσβάλλει σε ερωτήματα ήταν αν ο ανατρεπτικός, επαναστασιακός πολιτικός κατηγορία μπορούσε να απαγορευθεί.

Η απόφαση του Δικαστηρίου έδωσε καταφατική απάντηση. "Είναι σαφές ότι εκφράσεις που υποκινούν στην ανατροπή της συντεταγμένης κυβέρνησης, ώστε η τ. ράνομα μέσα, αποτελεί έναν ικανό κίνδυνο ενός νομοθετικής ευχέρειας. Αυτές οι εκ- μωρία τους να βρίσκεται μέσα στο πεδίο της νομοθετικής ευχέρειας. Αυτές οι εκ- φράσεις από τη φύση τους εμπιέχουν κίνδυνο για τη δημόσια ειρήνη και την ασφάλεια του κράτους. Απειλούν με διατάραξη της ειρήνης και ουσιαστικός, νόσταση. Και ο άμεσος κίνδυνος δεν είναι λιγότερο πραγματικός και ουσιαστικός, επειδή ο αντίκτυπος μιας συγκεκριμένης έκφρασης δεν μπορεί με ακρίβεια να προβλεφθεί. Δεν μπορεί εύλογα να απαιτείται από το κράτος να μετρά τον κίνδυ- νο από κάθε τέτοια έκφραση με την ωραία ζυγαριά ακριβείας ενός κοσμηματο- πώλη. Μία και μόνο επαναστατική οπία μπορεί να ανάψει μια φλόγα, η οποία, σιγκαίοντας για κάποιο δίδοτημα, μπορεί να εκραγεί σε σαρωτική και κατατρο- φική πυρκαγιά. Δεν μπορεί να ληφθεί ότι το κράτος δρα αυθαίρετα και παράλογα όταν, ασκώντας την κρίση του για τα μέτρα που είναι αναγκαία για την προστα- σία της δημόσιας ειρήνης και ασφάλειας, αποσκοπεί να οδήσει τη οπία χωρίς να περιμένει μέχρις ότου ανάψει φωτιά ή φουντώσει πυρκαγιά. Δεν μπορεί εύλογα να απαιτείται να απέχει από την υιοθέτηση μέτρων για τη δική του ειρήνη και ασφάλεια μέχρις ότου οι επαναστασιακές εκφράσεις οδηγήσουν σε συγκεκριμένη διαταράξη της δημόσιας ειρήνης ή σε επικείμενο και άμεσο κίνδυνο της δικής του καταστροφής. Αντίθετα, μπορεί, ασκώντας την κρίση του, να καταστράψει τον απειλούμενο κίνδυνο εν τη γενέσει του".⁸⁶

του Ad Felix Frankfurter, ο Zechariah Chafee καθώς και πολλοί καθηγητές στις του Ad Felix Frankfurter, ο Zechariah Chafee καθώς και πολλοί καθηγητές πανεπιστημίων, απηύθυναν έκκληση στον κυβερνήτη της California στα πρακτικά της δίκες στο Εργέτιο, που θεώρισε ότι κλήθηκε το ζήτημα της ανταγωνιστικότητας του νόμου, έκανε δυνατή την προσφυγή ξανά στο Ad, σχεδόν επτά χρόνια μετά την πρωτόδικη καταδίκη.

Η ηθιοψηφία του Ad επικύρωσε την καταδίκη και απέριψε τους ισχυρισμούς για ανταγωνιστικότητα του νόμου περί εγκληματικού συνδικαλισμού. Ο Δικαστής Brandeis συντάχθηκε με το αποτέλεσμα της απόφασης επειδή το συνταγματικό ζήτημα της υποθέσεως δεν είχε ερευρηθεί κατά τρόπο που θα επέτρεπε στο Δικαστήριο την ανατροπή της πολιτειακής δικαστικής απόφασης. Καταχώρησε εντούτοις, διαφορετική άποψη -με την οποία συμφώνησε ο Δικαστής Holmes- που αποτελεί ριζική διαφωνία με το σκεπτικό της ηθιοψηφίας. Η άποψη του Brandeis στη *Whitney* αναφέρεται όχι μόνον απ' όλους τους μελετητές της προποιοποίησης αλλά και από πολλούς μετέπειτα αποφάσεις του Ad. Αξίζει η παράθεση ενός εκτενούς αποσπασματός της:

"Αυτοί που κατέκτησαν την ανεξαρτησία μας πίστευαν ότι απώτερος σκοπός του κράτους ήταν να καταστήσει τους ανθρώπους ελεύθερους να αναπτύξουν τις ικανότητές τους, καθώς και ότι επιβάλλεται στη διακυβέρνησή του να υπεριοικονομεί τους ανθρώπους πάνω στις αυθαιρεσίες. Εκτιμούσαν την ελευθερία που οι συλλογικές αποφάσεις πήναν στις αυθαιρεσίες. Πίστευαν ότι η ελευθερία του τόπου ως μέσο όσο και ως σκοπός. Πίστευαν ότι η ελευθερία είναι το μυστικό της ευτυχίας και το θάρος το μυστικό της ελευθερίας. Πίστευαν ότι η ελευθερία του να σκέφτεσαι όπως θέλεις και να μιλάς όπως σκέπτεσαι είναι μέσα απαραίτητα για την ανακάλυψη και διάδοση της πολιτικής αλήθειας. Ότι χωρίς ελευθερία του λόγου και του συνέρχεσθαι ο διάλογος θα ήταν μάταιος. Ότι με τις ελευθερίες αυτές, ο ίδιος ο διάλογος συνήθως προσφέρει αρκετή προστασία εναντίον της διάδοσης θλαδερών θεωριών. Ότι η μεγαλύτερη απειλή για την ελευθερία είναι ένας αναθής λαός. Ότι ο δημόσιος διάλογος είναι πολιτικό καθήκον. Και αυτό θεωρούσαν ότι έπρεπε να αποτελεί θεμελιώδη αρχή της αμερικανικής διακυβέρνησης. Αναγνώριζαν τους κινδύνους στους οποίους υποκείμεται όλοι οι άνθρωποι οι θε-αυοί. Αλλά ήξεραν ότι η τάξη δεν διασφαλίζεται μονάχα με τον φόβο της τιμωρίας για την παράβαση. Ότι είναι επικίνδυνο να αποθαρρύνεται η σκέψη, η ελπίδα και η φαντασία. Ότι ο φόβος τρέφει την καταπίεση. Η καταπίεση τρέφει το μίσος. Ότι το μίσος απειλεί τη σταθερή διακυβέρνηση. Ότι ο όργμος της σταθερότητας είναι η δυνατότητα της ελεύθερης συζήτησης για υποτιθέμενες συμφορές και πρωτε-νόμειες διεόδους. Και ότι το κατάλληλο αντίδοτο στις κακές συμβουλές είναι οι

³ Τα στοιχεία από το άρθρο του V. Blasi, ό.π., σ. 662. Γενικά για την ιστορία της υπόθε-της και όλης της περιόδου είναι ανεκτίμητο το βιβλίο του Chafee, *Free Speech* για την *Whitney* θλ., ίδιαι. σ. 343 επ.

καλής. Πιστεύοντας στη δύναμη του ορθού λόγου, όπως δοκιμάζεται μέσα στον δημόσιο διάλογο, εξόρκισαν τη σιγή που επιβάλλεται δια νόμου - την πειλώ της θίας στη χειρίστη μορφή της. Αναγνωρίζοντας τον κίνδυνο ενδεχόμενης τυραν-νίας των κυβερνητικών ηθιοψηφιών, προποιοποίησαν το Σύστημα έτσι που να προ-στατεύεται η ελευθερία του λόγου και του συνέρχεσθαι.

Ο φόβος σοδαρής θλάθης από μόνος του δεν μπορεί να δικαιολογήσει την κα-ταπίεση της ελευθερίας του λόγου και του συνέρχεσθαι. Οι άνθρωποι φοβούνται τις μάγιασες και έκαλαν γυναικες. Δειτουργία του λόγου είναι η απειλευθέρωση των ανθρώπων από τα δεσμά των παράλογων φόδων. Για να είναι δικαιολογημένη η καταπίεση της ελευθερίας του λόγου πρέπει να υπάρχει εύλογη βάση για φόδο ότι σοδαρό κακό θα προκύψει αν ασκηθεί η ελευθερία του λόγου. Πρέπει να υπάρ-χει εύλογη βάση για να θεωρήσουμε ότι ο επικαλούμενος κίνδυνος είναι επικειμε-νος. Πρέπει να υπάρχει εύλογη βάση για να πιστεύουμε ότι το κακό που πρόκειται να αποτραπεί είναι σοδαρό. Κάθε καταγέλια ισχύοντος νόμου τείνει σε κάποιο βαθμό να αυξήσει την πιθανότητα παράβασης του. Η παράθλεψη μιας παράθα-σης μεγαλώνει αυτή την πιθανότητα. Εκφράσεις επιδοκίμασας τη μεγαλώνουν ακόμη περισσότερο. Η διάδοση της εγκληματικώς σκέψης με τη διδασκαλία του συνδικαλισμού την αυξάνει. Η προπαγάνδωση της παράβασης ενός νόμου την αυ-ξάνει ακόμη περισσότερο. Αλλά ακόμη και η προπαγάνδωση της παραβίασης ενός νόμου, όσο και αν είναι ηθικά αποδοκιμαστέα, δεν αποτελεί δικαιολογία για την άρνηση της ελευθερίας του λόγου, όταν η προπαγάνδωση δεν φθάνει σε υποκινή-ση και τίποτε δεν υποδηλώνει ότι η προπαγάνδωση θα αποτελέσει άμεσο οδηγό δράσης. Η ευρεία διαφορά ανάμεσα σε προπαγάνδωση και υποκίνηση, ανάμεσα σε προετοιμασία και απόπειρα, ανάμεσα σε συνδρομηση και συνωμοσία, πρέπει να εντυπωθεί στο μυαλό μας. Για να στοιχειοθετηθεί η απόδειξη σαφούς και παρό-ντος κινδύνου πρέπει να αποδειχθεί είτε ότι άμεση και σοδαρή θία αναμενόταν ή διακηρυσσόταν είτε ότι προηγουμένη συμπεριφορά παρείχε βάση για να πιστεύει κανείς ότι τέτοια προπαγάνδωση επιδικώταν.

Αυτοί που με επανόδοτασση κατέκτησαν την ανεξαρτησία μας δεν ήταν θειολο-Δεν φοβούταν την πολιτική αλλαγή. Δεν εκθείαζαν την τάξη σε θάρρος της ελευ-θερίας. Σε γενναίους και αυτοδόναμους ανθρώπους, με πίστη στη δύναμη του ελευθερου και άφοβου συλλογισμού, που εφαρμόζεται στη διαδικασία της δικής διακυβέρνησης, κανένας κίνδυνος που να παρρεί από τον λόγο δεν μπορεί να εφανεί σαφής και παρών, εκτός και αν η επέλευση του αντιλαμβανόμενου κακού είν-ναι τόσο επικείμενη, που μπορεί να επέλθει πριν υπάρξει ευκαιρία για πλήρη διά-λογα. Αν υπάρχει περιθώριο για να εκτεθούν με τον διάλογο τα ψεύδη και τα λά-θη, να αποτραπεί το κακό με την παιδεία, το αντίδοτο που πρέπει να εφαρμοσθεί είναι περισσότερο λόγος - όχι καταναγκαστική σιωπή. Μόνο σε συνθήκες έκτα-κτης ανάγκης μπορεί να δικαιολογηθεί η καταπίεση. Αυτός πρέπει να είναι ο κανό-νας, αν θέλουμε η εξουσία να εναρμονίζεται με την ελευθερία. Αυτή, κατά τη γνώ-μη μου, είναι η επιταγή του Συντάγματος. Συνεπώς, πάντοτε επιτρέπεται στους